

... alebo o evanjelizácii ako krokoch lásky podľa Johna Powella.

BOŽIE SLOVO:

(Jn 1,36-39 SSV)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Jána: *Keď [Ján] videl Ježiša ísť okolo, povedal: "Hľa, Boží Baránok." 37 Tí dvaja učeníci počuli, čo hovorí, a išli za Ježišom. 38 Ježiš sa obrátil a keď videl, že idú za ním, opýtal sa ich: "Čo hľadáte?" Oni mu povedali: "Rabbi - čo v preklade znamená: Učiteľ -, kde bývaš?" 39 Odpovedal im: "Poďte a uvidíte!" Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 344, 21, 22, 53, 57)

Už vieme, že apoštolát, to znamená najprv vydať svedectvo o Kristovi – tým, čím sme (a čím nás Kristus urobil), tým, čo konáme (čiže našim evanjeliovým životným štýlom), a nakoniec nechať cez nás konať samého Krista a Jeho Moc – a pridať k tomu aj svedectvo svojimi ústami a tými potvrdiť: Áno, je to Kristus, ktorý toto všetko koná! Potom, keď ten druhý človek uverí v Krista, prichádza na rad Evanjelium: Práve prebieha *konkurz do Božieho kráľovstva*. Sám Boh dal svoj život na kríži, aby nám umožnil byť ako Boh, žiť to čo Boh, v blaženej jednote s Bohom – ako už tu na zemi zažívame prvé závan z tejto nádhernej blaženosti. A keď dotýčný človek prijme toto naše ohlasovanie a začína byť otvorený tomu, aby Boží dar prijal, začína pre nás etapa *predkatechumenátu*.

V bode 7 smerníc obradu Uvedenia dospelých do kresťanského života Cirkev hovorí: „Prvé obdobie od kandidáta vyžaduje skúmanie a Cirkev sa v ňom venuje evanjelizácii a predkatechumenátu a dovršuje sa vstupom medzi katechumenov.“ V bodoch 9 a 10 potom pokračuje: „S Božou pomocou z evanjelizácie vzniká viera a začiatkové obrátenie, ktorými sa každý cíti pobádaný zanechať hriech a prikloniť sa k tajomstvu Božej lásky. Tejto evanjelizácii sa venuje celý čas predkatechumenátu, aby dozrela pravá vôľa nasledovať Krista a žiadať si krst. ... V tomto období majú katechéti, diakoni a kňazi, ba aj laici primeraným spôsobom vysvetľovať evanjelium. Treba im starostlivo pomáhať, aby s očisteným a jasnejším úmyslom spolupracovali s Božou milosťou a aby sa im stávali čoraz ľahšie ich stretnutia s kresťanskými rodinami a spoločnosťami.“

Zmyslom predkatechumenát je odstrániť prípadné prekážky, bloky, bariéry a dodať evanjelizovanému človekovi odvahy urobiť krok prvotného obrátenia, onoho Prvého obrátenia, ktorým sa ešte nezačína plné kresťanstvo, ale začína sa rozhodná cesta k nemu.

Spomíname si na „schému lásky“ od Johna Powella z katechézky 43/567? *Opora – povzbudenie – výzva*. Nie je úplná. Pre potreby kresťanstva a apoštolátu si ju musíme doplniť o ešte dva stupne: **INSPIRÁCIA – OPORA – POVZBUDENIE – VÝZVA – ZDIELANIE V KOMUNITE CIRKVI**.

Prvotná evanjelizácia je obdobím **INSPIRÁCIE**, kedy prebúdžeme v druhom človekovi smäd a túžbu po kristovi a po spásu a po živote s Bohom, tak, ako to povedal Exupéry, že „*lásky znamená prebudiť v druhom človekovi smäd a potom vyznačiť cestu k studni*“. Predkatechumenát je potom obdobím **OPORY** a **DODÁVANIA ODVAHY**.

Etapou **OPORY**, pretože za ten čas by sme už mali byť s dotýčným človekom priatelia. To je dôležité, pretože ako hovorí sociológ Rodney Stark: „*Ludia majú sklony prijať náboženstvo nejakej skupiny vtedy, keď ich sociálne putá k jej členom prevážia nad tými, ktoré majú k ľuďom mimo nej a ktorí konverzii odporujú*“ – čiže ak vo vás vidia lepších, vernejších a skvelejších priateľov, než vo zvyšku sveta. Čo by u kresťanov malo byť úplne samozrejme, skutočná „malina“, prostý vedľajší efekt toho, že žijeme Kristov život v Cirkvi. Ak sa nám niekedy stane, že máme pocit, že sa ľudia nemenia a odmietajú naše výzvy, napomenutia, čokoľvek – dajme si najprv otázku: Sme ich verní priatelia? Sme pre nich oporou? Milujeme ich teda, skutočne a opravdivo? Ako Ježiš sám?

A je to aj etapa **DODÁVANIA ODVAHY**, pretože cez odpovedanie na ich otázky, cez trpezlivé vysvetľovanie nejasných vecí, im pomáhamo porozumieť, pochopiť a prekonať strach a nedôveru. Ale aj cez skúsenosť ovocia obrátenia. A tu prichádza na rad naše malé spoločenstvo. Kde inde by títo ľudia mali na vlastnej koži zažiť, ako vyzerajú obrátení ľudia, než v našom malom spoločenstve? Kde inde by mali zažiť skutočné prijatie, opravdivé spoločenstvo, bratskú lásku a prajnosť, ako nie v takejto farskej bunke, či inej komunite v rámci farnosti? Kde by mali prvý raz pocítiť, že byť v Cirkvi znamená byť skutočne doma, v opravdivej Božej rodine, ak nie tam? Predkatechumenát je čas na to, aby sme druhého človeka pozvali k nám, do spoločenstva. Na začiatok možno ešte nie na modlitbové stretnutie – to, nakoniec, je určené zrelejšiemu, veriacim a obráteným ľuďom, ale skôr na niečo menej formálne, možno na grilovačku na záhrade a podobne. A ako sa s nami dotýčný človek bude zblížovať a odhodlávať pre Krista, stále viac bude dozrievať aj na to ostatné, čo v spoločenstve žijeme a konáme. Aj toto je forma dodávania odvahy k obráteniu, veľmi dôležitá! Ved' ako lepšie vysvetliť, čo je to krása evanjeliového života, než tak, že ju tomu druhému dovolíte zažiť?

Znova vidíme, aké je pre nás spoločenstvo nesmierne dôležité! Ak by sme ho nemali – tak by sme jednak my sami nemali šancu žiť rodinnú jednotu Cirkvi, pretože by sme ju nemali s kým, kde a ako žiť, jednak by sme nemali toho druhého kam zaviesť. V takom prípade by sme ho ešte mohli doviesť do našej vlastnej rodiny – za predpokladu, že naša rodina skutočne je „domácou cirkvou“, ako ju označujú pápeži a katechizmus. A pokiaľ ani naša rodina nežije ako skutočne a opravdivé kresťanské spoločenstvo, potom ostáva len pozvať druhého do nášho osobného života ako svojho učeníka.

DOMÁCA ÚLOHA:

1.: UVAŽOVANIE:

Piergiorgio Perini pre prvé pozvanie evanjelizovaného človeka do spoločenstva dáva zhruba tieto rady:

Vedúci spoločenstva musí byť o tom vopred upovedomený a spoločenstvo pripravené na príchod tohto nášho budúceho brata. Samo spoločenstvo sa na tento okamih pripravuje hlavne modlitbou – je dobré, ak sa za tohto človeka už nejaký čas spolu modlite a tak sa aj týmto spôsobom učíte ho síce „na diaľku“, ale predsa poznať a milovať. Je dôležité, aby sa cítil milovaný a prijatý – nie nejakými afektovanými násilnými a umelými prejavmi, ale skutočnou, samozrejmovú a prostou láskou, ktorá nerobí veľké gestá, ale prsto druhého prijíma takého, aký je. Aby ten druhý zažil, že hoci tých ľudí vidí prvý raz v živote, nie je im cudzí a nie je medzi nimi cudzí. Je prijatý.

Ak nemáme takéto spoločenstvo – potom nám neostáva iné, než aby zažil to isté v našej rodine a stal sa akoby jej členom, ktorý síce s nami nebýva, ale súčasne cíti, že sme ho medzi seba prijali a akosi medzi nás skutočne patrí.

Ak naša rodina ešte takto kresťanskou nie je, potom jediné, čo môžeme urobiť, je to, čo urobil Ježiš: prijať tohto človeka do svojho života, dať mu účasť a podiel na svojom živote, prijať ho tak za svojho *učenika*. Práve toto je podstata učenickeho vzťahu v Cirkvi: že toho druhého prijímame nielen ako „známeho“, ale ako priateľa a v duchovnom zmysle milovaného syna. A to, k čomu ho pozývame, nie je len nejaké poučanie, napomínanie, či dokonca len vyučovanie, ale ešte viac účasť na našom vlastnom živote, ktorý mu tým odhaľujeme otvárame, vpúšťame ho doň – aj za cenu toho, že to obmedzí „naše súkromie“, či nám to prinesie nepohodlie alebo námahu.

2.: KONANIE:

Zhodnoňte, ako na tom ste!

Je Vaše spoločenstvo pripravené na takúto službu? Vaša rodina? Alebo aspoň Vy sami?

Čo môžete urobiť preto, aby ste boli v tomto čo najpripravenejší? Čo konkrétne urobíte?